

Den femte:
När öfwer hafvet stormen flyger,
Och vi för underseglen gå,
När i toppseglen rundning smyger
En lindrig bris från himlen blå,
På drillen och kompassen hvilat
Min säkra aldrig störda blick;
Sag ropar blott, när tanken ilar
Till henne, som mitt hjerta fick:
Stött för lofven.

När trolös wind sig börjar skrota
Makt åt det streck wi ännat gå;
När bidewind diktan wi stota
Och pressa för att hamnen nå,
Då minns jag huru ödet kastar
Mått ofta hoppets segel back;
Demotståndligt tanken hastar
Till henne, och jag suckar: Åh!
Intet lägre!

Men se, hur herrligt vinden rymmer;
Att brasa forskant upp hvar man!
Ledseglen massa himlen skymmer,
Stolt rullar skeppet af och an.
Swad det är stönt att framåt gunga
Från afdrift fri i lyckans famn!
Och tjugad re'n jag börjar sjunga
Wid minnet af den huldas namn:
Rätt som det går

Den första:
Sag minns ett land der tysta
stjerneqvällen ic.

Den Andra:
Sag minns ett land der tysta
stjerneqvällen ic.

Den Tredje:
Minne! saknans tröstarinna!

Den Fjerde:
Förglöm ej mig, när, ryckt ifrån
ditt hjerta ic.

Den Femte:
När öfwer hafvet stormen flyger, ic.

9

Förglöm ej mig, då vårens häröld singlar
 Omkring ditt tjäll med vållans lätta flygt.
 Bryt minnets ro, der bäckens bölja klingar,
 Och tyg mitt ögas blå, i fippan's spegel tryckt.
 Låt då din lyras ljud det fordnas dröm förklara,
 Och på en fjerran strand skall hjertats lutha swara
 Med trohetens accord, som ewigt säger dig:
 Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

3

Och Valkyrian sätter lansen,
 Hennes blick glimmar stolt på de ättgoda män;
 I den blanka waxenglansen
 Känner Svea sitt altars flammor igen.
 Två Lejon draga Thor

1